

Gyóni Géza:
ÁLMODÁS

Bíboros alkony fénye kihamvad,
Sötétlő árnyak lopva suhannak.
Bontja palástját szűz tiszta álom,
Széjjelteríti bokron, virágon.
Óva leszáll a madár fészkére,
Vágyódók vágyát hozza megérve;
Kis árva könnyét kacajra váltja,
Ahogy meglebben bűvös palástja, -
- Csak gyötört magam várom - hiába.

Sötétben ülök hosszan, hallgatag...
Keblemből egy-egy sóhaj fölfakad
S reze, reze, reze magányos kis szobámba,
Minthogyha siró szél gallyat himbálna.
Szemem lehúnyom... Csöndbe várva várok
Jóteknő, édes, üdvös, boldog álmot -
De hasztalan, - nem jó szememre álom -
És ablakom kitárom.

- Sűrű homály borult a néma tájra.
Az éj szerelmesét epedve várja.
Ahogy kiszáll a kerti fák alól,
Halk esti szellő lágyan eldalol
S viszi szárnyán az éj üzenetét:
»Jöhetsz, jöhetsz, minden néma, setét,
És várlak, várlak, jöjj szerelmesem...!«
...Köröttem minden alszik csöndesen.
Csak itt-ott gyul ki egy-egy halvány csillag
- Szemébe kíváncsiság tüze csillog
- De fellegek borítják az eget,
Amerre égi utján
A hú kedves közelget...
És visszaszáll a hírnök szomorúan,
Siró válaszában panaszos bú van;
Szép csöndben elül hárfájára,
A kis bokorra, kerti fára -
És kedvesét, a szőke holdat
Az éj csak várja, várja...

Oh várlak én is, várva várlak,
Téged, te fénye felhős éjszakámnak.
Remegve ejtem halkan a neved,
Hogy áruló szellő se értse meg.
Csak úgy reppenjen könnyű álomszárnyon
Tehozzád, édes, szép álomvilágom,
Titkon suhanva, áldva, kérve-kérve
Szerelmed szívem vérező sebére...
Hallgasd meg óh, a vallomásom.
Lelked a lelkem mélyire lásson:
Nézd, nézd, hogy ég, lobog a láng,
Parázsa hogy ragyog miránk,
Jer, összeforrva hadd lobogjon ott,
Jer, hadd perzselje márvány homlokod,
Jer, jer!
— De hallga! Hangosan kiálték,
Hogy messze zúgja itt a tájék.
És íme - kél a szél a fák alól,
Zúg már kikelve, nem lágyan dalol,
És arra viszi el a hangot,
Ahol te vagy, hogy te is hallod!
S én kezemet szívemre szorítva -
Várom őt vissza...

Nem, nem! Téged várlak,
Kigyult reménye bus éjszakámnak.

...S te jössz...
Nyomodon nem dobban a föld meg,
Imbolygó árnyak védve befödnek,
Hajad kibontva leng utánad,
Lehelletedre illat támad...
S már itt vagy...
És én nem tudom, mit érzek.
Szemem lefogják selymes, lágy kezek.
Az érintés a szivemig hat,
Selyemhajszálak beboritnak,
S míg bus ígézet fogva tartja lelkem,
Hozzád simulok lázas önfeledten.
Szemem felnyitni megkísértem újra,
Hogy lássalak, mert itt vagy, jól tudom,
De oh lefogva tartja selymes újjad
És nincs erőm, nincs, fel nem nyithatom,
Csak öntudatlan, némán küzdve állok -
De szent öröm hevíti lelkem.
Hisz itt vagy itt, te gyötrő igaz álmok
Legédesb álma, itt vagy mellettem,
És érzem édes hús lehelleted...

— Felébredék...
Hús szél csapkodja homlokom.
Köröttem néma még a táj;
Az éj szerelmesét siratja,
Ragyog a fűvön gyöngyharmatja...
S izzó fejem kezemre lehajtva
Tűnődöm hosszan - csalfa álmokon...